

**DECIZIA nr.542
din 14 iulie 2015**

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.431 alin.(1)
din Codul de procedură penală**

Augustin Zegrean	- președinte
Valer Dorneanu	- judecător
Petre Lăzăroiu	- judecător
Mircea Ștefan Minea	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Puskás Valentin Zoltán	- judecător
Simona-Maya Teodoroiu	- judecător
Tudorel Toader	- judecător
Oana Cristina Puică	- magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.431 alin.(1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dan Voiculescu în Dosarul nr.5189/2/2014 (3010/2014) al Curții de Apel București - Secția a II-a penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.1028D/2014.

2. Dezbaterile au avut loc la data de 23 iunie 2015, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, în temeiul art.57 și art.58 alin.(3) din Legea nr.47/1992, pentru o mai bună studiere a problemelor ce formează obiectul cauzei, a amânat pronunțarea la 30 iunie 2015. La această dată, constatând că nu sunt prezenți, potrivit art.58 alin.(1) teza întâi din Legea nr.47/1992, toți judecătorii care au participat la dezbateri, Curtea a amânat pronunțarea pentru 14 iulie 2015.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

3. Prin încheierea din 15 octombrie 2014, pronunțată în Dosarul nr.5189/2/2014 (3010/2014), **Curtea de Apel București – Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor art.431 alin.(1) din Codul de procedură penală. Excepția a fost ridicată de Dan Voiculescu cu ocazia examinării admisibilității în principiu a unei contestații în anulare.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia susține că dispozițiile art.431 alin.(1) din Codul de procedură penală, potrivit cărora instanța examinează admisibilitatea în principiu a contestației în anulare „fără citarea părților”, încalcă prevederile constituționale ale art.16 alin.(1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și ale art.21 alin.(3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și ale art.11 privind dreptul internațional și dreptul intern și ale art.20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului raportate la prevederile art.6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât împiedică realizarea unui echilibru efectiv și concret între drepturile acuzării și cele ale apărării. Arată că, potrivit art.32 alin.(2) din noul Cod de procedură penală, părțile din procesul penal sunt inculpatul, partea civilă și partea responsabilă civilmente. Coroborând acest text cu dispozițiile art.431 alin.(1) din Codul de procedură penală, rezultă că instanța examinează admisibilitatea în principiu a contestației în anulare fără citarea părților, dar cu participarea procurorului, care nu este parte în proces. Consideră că, în procedura penală, principiul egalității persoanelor îmbracă forma egalității armelor, pornind de la faptul că, în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, egalitatea armelor semnifică tratarea egală a părților pe toată durata desfășurării procesului. Deși Constituția nu consacră în mod expres principiul egalității armelor, acesta a fost integrat în sfera normelor constituționale referitoare la protecția drepturilor fundamentale, în virtutea prevederilor art.11 și ale art.20 din Legea fundamentală raportate la art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Egalitatea armelor a fost confirmată de Curtea de la Strasbourg ca fiind o garanție fundamentală a unui proces echitabil, chiar dacă consacrarea acesteia prin Convenție este doar una implicită (Hotărârea din 17 ianuarie 1970, pronunțată în cauza *Delcourt împotriva Belgiei*). Astfel, acest

principiu semnifică existența unui just echilibru între părți, ceea ce înseamnă că fiecare parte trebuie să aibă posibilitatea rezonabilă de a-și expune cauza în condiții care nu o dezavantajează în raport cu celelalte părți din proces. În acest sens, invocă Hotărârea din 30 octombrie 1991, pronunțată în cauza *Borgers împotriva Belgiei*, Hotărârea din 27 octombrie 1993, pronunțată în cauza *Dombo Beheer B.V. împotriva Olandei*, paragraful 33, Hotărârea din 23 octombrie 1996, pronunțată în cauza *Ankerl împotriva Elveției*, paragraful 38, Hotărârea din 18 februarie 1997, pronunțată în cauza *Niderost-Huber împotriva Elveției*, paragraful 23, Hotărârea din 7 iunie 2001, pronunțată în cauza *Kress împotriva Franței*, paragraful 72, Hotărârea din 24 aprilie 2003, pronunțată în cauza *Yvon împotriva Franței*, paragraful 31, Hotărârea din 27 aprilie 2004, pronunțată în cauza *Gorraiz Lizarraga și alții împotriva Spaniei*, paragraful 56, Hotărârea din 6 aprilie 2006, pronunțată în cauza *Stankiewicz împotriva Poloniei*, paragrafele 68 și 69, Hotărârea din 15 octombrie 2009, pronunțată în cauza *Georgios Papageorgiou împotriva Greciei (nr.2)*, paragraful 30, Hotărârea din 20 aprilie 2010, pronunțată în cauza *Bălașa împotriva României*, paragraful 62, Hotărârea din 12 aprilie 2012, pronunțată în cauza *Lagardère împotriva Franței*, paragraful 45). De asemenea, face trimitere la doctrina românească, în care s-a arătat că principiul egalității între acuzare și apărare reprezintă o cerință și o garanție pentru echilibrul între interesele individului și cele ale societății, ceea ce constituie un interes public, o necesitate pentru realizarea justiției penale. În fine, arată că, potrivit unei opinii, trebuie întrunite cumulativ trei condiții pentru a putea fi constatată nerespectarea egalității armelor procedurale, și anume parchetul să beneficieze de un drept suplimentar față de cel acuzat, acel drept să nu derive din natura funcției parchetului și dreptul respectiv să îi creeze procurorului, în concret, un avantaj în cursul procedurii.

5. Curtea de Apel București – Secția a II-a penală apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, câtă vreme legea impune participarea procurorului în etapa examinării admisibilității în principiu a contestației în anulare, în condițiile în care părțile nu sunt citate. Tratatul diferențiat pe care îl prevede legiuitorul în acest caz, în favoarea procurorului și

în defavoarea părților, nu asigură echilibrul necesar între acuzare și apărare, fiind afectat, astfel, dreptul la un proces echitabil. În același timp, discriminarea creată aduce atingere principiului egalității în drepturi. Conținutul acestei etape procesuale nu se limitează la verificarea formală a întrunirii cerințelor prevăzute de lege, ci presupune o examinare a acestora, procurorul având posibilitatea nu numai să-și spună punctul de vedere în legătură cu cele arătate în scris de către contestator, ci să invoce și aspecte noi, asupra cărora partea absentă nu se va exprima. Mai mult, tot în acest cadru, instanța se pronunță și asupra suspendării executării hotărârii a cărei anulare se cere și o face, potrivit legii, după luarea concluziilor procurorului. Împrejurarea că, prin Decizia nr.10 din 9 februarie 2009, Înalta Curte de Casație și Justiție - Secțiunile Unite, a admis recursul în interesul legii și, în aplicarea art.391 alin.1 din Codul de procedură penală din 1968, ce avea un conținut asemănător cu art.431 alin.(1) din noul Cod de procedură penală, a constatat că examinarea admisibilității în principiu a contestației în anulare, fără citarea părților, nu încalcă dreptul acestora la un proces echitabil, consacrat prin art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nu contrazice în niciun fel concluzia de mai sus, pentru motivele expuse în continuare. Astfel, Curtea Constituțională are competența exclusivă de a se pronunța asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în fața instanțelor judecătorești și atunci când se invocă reglementări internaționale relevante. Instanța supremă a analizat eventuala încălcare a dreptului la un proces echitabil doar din perspectiva necitării părților, făcând abstracție de participarea procurorului. În fine, soluția a fost adoptată în considerarea naturii juridice a contestației în anulare, calificată în considerente a fi instituită pentru îndreptarea viciilor de ordin procedural ce atrag nulitatea la care se referă, or noua configurație a acestei căi extraordinare de atac este parțial diferită în condițiile eliminării unui grad de jurisdicție, astfel că, în afara unor erori de procedură, poate fi invocată și o eroare de judecată, respectiv greșita condamnare a inculpatului, deși existau probe cu privire la o cauză de încetare a procesului penal [art.426 lit.b) din Codul de procedură penală]. În aceste condiții, soluția potrivită nu este eliminarea dispoziției referitoare la participarea

procurorului, ci, dimpotrivă, citarea părților. În plus, instanța arată că este de reflectat cu privire la cazul de contestație în anulare prevăzut de art.426 lit.b) din Codul de procedură penală, în sensul că ar trebui să constituie un caz de recurs în casație, în condițiile în care, potrivit art.438 alin.(1) pct.11 din Codul de procedură penală, hotărârea definitivă este supusă casării dacă *”nu s-a constatat grațierea sau în mod greșit s-a constatat că pedeapsa aplicată inculpatului a fost grațiată”*, iar pct.8 din același alineat face vorbire doar despre greșita dispunere a încetării procesului penal, lăsând pe seama contestației în anulare îndreptarea erorii greșitei condamnări, deși existau probe care impuneau încetarea procesului penal.

6. Potrivit art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

7. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece în cadrul procedurii admiterii în principiu nu are loc o judecată asupra temeiniciei contestației în anulare, care să presupună administrarea de probe. În această primă etapă a judecării contestației în anulare, instanța nu se pronunță în ceea ce privește vinovăția inculpatului, temeinicia materialului probator sau legalitatea hotărârii a cărei anulare se cere, toate aceste aspecte urmând a fi discutate într-o a doua etapă, cea a judecării de după admiterea în principiu, etapă în care procedura are loc cu citarea părților. Mai mult, art.432 alin.(3) din Codul de procedură penală prevede că judecarea contestației în anulare nu poate avea loc decât în prezența inculpatului, când acesta se află în stare de deținere. Or, potrivit art.126 din Constituție, justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, iar competența acestora și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege. Astfel, dispozițiile de lege criticate asigură toate garanțiile unui proces echitabil, fiind conforme cu prevederile art.21 alin.(3) din Constituție și ale art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, nu poate fi primită nici critica

referitoare la încălcarea principiului egalității în fața legii, deoarece dispozițiile art.431 alin.(1) din Codul de procedură penală se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei, fără privilegii și fără discriminări.

8. Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art.431 alin.(1) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: *„Instanța examinează admisibilitatea în principiu, în camera de consiliu, fără citarea părților.”*

11. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art.16 alin.(1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și ale art.21 alin.(3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și ale art.11 privind dreptul internațional și dreptul intern și ale art.20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului raportate la prevederile art.6 referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin Decizia nr.506 din 30 iunie 2015, nepublicată în Monitorul Oficial al României la data pronunțării prezentei decizii, a admis excepția de neconstituționalitate a

dispozițiilor art.459 alin.(2) din Codul de procedură penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia admisibilitatea în principiu a cererii de revizuire se examinează de către instanță „fără citarea părților” este neconstituțională, deoarece aduce atingere art.21 alin.(3) din Legea fundamentală referitor la dreptul la un proces echitabil. Prin decizia citată anterior, Curtea a statuat că, prin excluderea numai a părților de la soluționarea admisibilității în principiu a cererii de revizuire, fără a dispune expres cu privire la neparticiparea procurorului, acesta fiind prezent în temeiul normelor de generală aplicare ale art.363 alin.(1) din Codul de procedură penală, dispozițiile art.459 alin.(2) din Codul de procedură penală determină ruperea echilibrului procesual. Astfel, în condițiile în care participarea procurorului în procedura de admisibilitate în principiu a cererii de revizuire este obligatorie, exigențele unui proces echitabil sunt înfrânte, de vreme ce nu se respectă egalitatea de arme între acuzare și apărare, din perspectiva contradictorialității (paragrafele 30 și 32).

13. În același timp, prin Decizia nr.506 din 30 iunie 2015 (paragraful 14), Curtea a reținut că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu se aplică unei proceduri care urmărește redeschiderea unei proceduri penale, întrucât persoana a cărei condamnare a intrat în puterea lucrului judecat și care solicită o asemenea redeschidere nu este „acuzată de o infracțiune”, în sensul art.6 din Convenție, ceea ce înseamnă că nu face obiectul unei „acuzății în materie penală” (Decizia Comisiei din 16 mai 1995, pronunțată în cauza *Oberschlick împotriva Austriei*, cererile nr.19255/92 și 21655/93, Decizia din 25 mai 1999, pronunțată în cauza *Dankevich împotriva Ucrainei*, cererea nr.40679/98, Decizia din 6 ianuarie 2000, pronunțată în cauza *Sonnleitner împotriva Austriei*, cererea nr.34813/97, Decizia din 20 martie 2001, pronunțată în cauza *Kucera împotriva Austriei*, cererea nr.40072/98, Decizia din 6 mai 2003, pronunțată în cauza *Franz Fischer împotriva Austriei*, cererea nr.27569/02, și Decizia din 6 iulie 2010, pronunțată în cauza *Öcalan împotriva Turciei*, cererea nr.5980/07).

14. Curtea constată că cele statuate prin Decizia sa nr.506 din 30 iunie 2015, citată anterior, se aplică *mutatis mutandis* și în cauza de față, care are ca obiect dispozițiile art.431 alin.(1) din Codul de procedură penală, ce reglementează procedura de urmat în etapa admiterii în principiu a contestației în anulare, dispoziții, la rândul lor, criticate sub aspectul soluției legislative potrivit căreia admisibilitatea în principiu se examinează de către instanță *”fără citarea părților”*.

15. În ceea ce privește participarea procurorului în procedura examinării admisibilității în principiu a contestației în anulare, Curtea constată că, prin Decizia nr.3 din 19 ianuarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.150 din 2 martie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii a stabilit că admisibilitatea în principiu a contestației în anulare se examinează în cameră de consiliu, fără citarea părților, cu participarea procurorului. În acest sens, Înalta Curte a reținut, pe de o parte, că dispozițiile art.363 alin.(1) din Codul de procedură penală, care consacră obligativitatea prezenței procurorului la judecată, instituie o regulă cu caracter general, incidentă ori de câte ori este vorba despre o activitate procesuală de judecată, inclusiv în materia căilor extraordinare de atac, în lipsa unei dispoziții exprese contrare, iar, pe de altă parte, că pentru participarea procurorului în această procedură pledează și dispozițiile art.430 din Codul de procedură penală referitoare la suspendarea executării hotărârii atacate, măsură care poate fi dispusă de instanța sesizată *”luând concluziile procurorului”*. Interpretarea în sensul neparticipării procurorului în procedura admiterii în principiu a contestației în anulare, dedusă din absența unei prevederi legale în acest sens, este infirmată - așa cum a reținut instanța supremă prin decizia anterior citată - de faptul că, dacă legiuitorul ar fi dorit o asemenea ipoteză, ar fi reglementat-o în mod expres, așa cum a făcut de pildă în cuprinsul art.341 alin.(5) din Codul de procedură penală. De menționat că, prin Decizia nr.599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.886 din 5 decembrie 2014, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.341 alin.(5) din Codul de procedură

penală și a constatat că soluția legislativă potrivit căreia judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra plângerii *”fără participarea petentului, a procurorului și a intimaților”* este neconstituțională, întrucât contravine dreptului la un proces echitabil, în componentele sale referitoare la contradictorialitate și oralitate. În fine, prin Decizia nr.3 din 19 ianuarie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție a observat că nici în reglementarea anterioară a contestației în anulare (a se vedea, în acest sens, art.391 din Codul de procedură penală din 1968) nu a existat o prevedere legală expresă privind participarea procurorului la examinarea admisibilității în principiu a contestației în anulare, însă jurisprudența în această materie, inclusiv a instanței supreme, a fost în sensul participării procurorului atât la judecarea admisibilității în principiu, cât și la judecarea pe fond a contestației în anulare.

16. Curtea reține că procedura de judecată a contestației în anulare presupune, ca și în reglementarea anterioară, două etape, și anume admiterea în principiu și judecata după admiterea în principiu a contestației, dispozițiile în materie fiind asemănătoare cu cele din Codul de procedură din 1968. Potrivit actualei reglementări, însă, parcurgerea etapei admisibilității în principiu este obligatorie indiferent de cazul de contestație în anulare invocat. În cadrul acestei prime etape procesuale, instanța examinează îndeplinirea condițiilor de admitere în principiu a contestației în anulare, condiții ce rezultă din prevederile art.426-428 și ale art.431 alin.(2) din Codul de procedură penală. Astfel, instanța verifică dacă cererea de contestație în anulare privește hotărâri penale definitive, dacă este formulată de o persoană care are calitatea cerută de lege pentru a exercita calea extraordinară de atac, dacă este introdusă în termenul prevăzut de lege, dacă motivele concrete invocate în susținerea căii extraordinare de atac se încadrează în cazurile expres și limitativ prevăzute în art.426 din Codul de procedură penală și, în fine, dacă în sprijinul contestației sunt depuse dovezi ori sunt invocate dovezi care există în dosar. Reglementarea actuală a cazurilor de contestație în anulare diferă de cea din Codul de procedură penală din 1968 prin preluarea unora dintre cazurile de casare regăsite anterior în materia recursului. Referitor la activitatea procesuală desfășurată de instanță în etapa admiterii în

principiu a contestației în anulare, Curtea constată că instanța examinează cererea sub aspectul îndeplinirii condițiilor de folosire a acestei căi extraordinare de atac, realizând o activitate procesuală de statuire în ceea ce privește exercitarea unui drept procesual și, implicit, soluționarea unei situații procesuale, ceea ce înseamnă că este vorba de o judecată și că sunt incidente prevederile art.21 alin.(3) din Constituție, potrivit cărora *”părțile au dreptul la un proces echitabil [...]”*.

17. Așa cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, un aspect fundamental al dreptului la un proces echitabil constă în egalitatea armelor între acuzare și apărare și în caracterul contradictoriu al procedurii (Decizia nr.599 din 21 octombrie 2014, citată anterior, paragrafele 36 și 41, Decizia nr.641 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.887 din 5 decembrie 2014, paragrafele 35, 36 și 38, și Decizia nr.506 din 30 iunie 2015, citată anterior, paragrafele 26-28 și 32). Cu privire la principiul egalității armelor, Curtea a reținut că acesta presupune ca fiecare parte să dispună de posibilitatea rezonabilă de a-și prezenta cauza în condiții care să nu o plaseze într-o situație dezavantajoasă față de adversarul sau adversarii săi. În același timp, contradictorialitatea reprezintă dreptul fiecărei părți de a participa la prezentarea, argumentarea și dovedirea pretențiilor sau apărărilor sale, precum și dreptul de a discuta și combate susținerile și probele adversarului sau adversarilor săi. Contradictorialitatea se traduce în aducerea la cunoștința adversarului a argumentelor de fapt și de drept, pe de-o parte, și în posibilitatea acestuia de a răspunde, pe de altă parte. Astfel, contradictorialitatea constă în posibilitatea reală de a cunoaște și de a dezbate în fața judecătorului tot ceea ce este avansat în drept sau în fapt de către adversar și tot ceea ce este prezentat de acesta cu titlu de probe, în vederea influențării deciziei instanței. Or, din această perspectivă, Curtea constată că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art.431 alin.(1) din Codul de procedură penală - potrivit căreia admisibilitatea în principiu a contestației în anulare se examinează de către instanță *„fără citarea părților”* -, în condițiile participării procurorului, înfrânge exigențele unui proces echitabil, de vreme ce nu respectă egalitatea armelor între acuzare și

apărare, sub aspectul contradictorialității procedurii. Potrivit art.427 alin.(1) din Codul de procedură penală, contestația în anulare poate fi făcută de *”oricare dintre părți, de persoana vătămată sau de către procuror”*. Excluderea inculpatului, a părții civile, a părții responsabile civilmente și a persoanei vătămate de la această primă etapă a procedurii de judecată a contestației în anulare și soluționarea admisibilității în principiu a cererii doar cu participarea procurorului plasează părțile și persoana vătămată într-o poziție procesuală dezavantajoasă față de reprezentantul Ministerului Public, deoarece nu au posibilitatea să ia cunoștință și să facă observații referitor la ceea ce este avansat în drept sau în fapt de către acesta din urmă, inclusiv cu privire la excluderea unor probe și la eventuala suspendare a executării hotărârii supuse contestației în anulare.

18. Curtea reține că, din perspectiva exigențelor dreptului la un proces echitabil, este suficient să li se asigure părților și persoanei vătămate posibilitatea participării în etapa admiterii în principiu a contestației în anulare, ceea ce înseamnă că instanța poate decide asupra admisibilității în principiu a cererii și în lipsa părților, respectiv a persoanei vătămate, atâta timp cât acestea au fost legal citate.

19. Pentru aceste motive, Curtea urmează să admită excepția de neconstituționalitate și să constate că soluția legislativă cuprinsă în dispozițiile art.431 alin.(1) din Codul de procedură penală potrivit căreia admisibilitatea în principiu a contestației în anulare se examinează de către instanță *”fără citarea părților”* este neconstituțională, întrucât încalcă dreptul la un proces echitabil, consacrat de prevederile art.21 alin.(3) din Constituție, în componentele sale referitoare la egalitatea armelor între acuzare și apărare și la contradictorialitate. Prin urmare, în procedura examinării admisibilității în principiu a contestației în anulare, procedură la care participă procurorul, trebuie citate părțile și persoana vătămată.

20. Pentru considerentele expuse, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

Decide :

Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.431 alin.(1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Dan Voiculescu în Dosarul nr.5189/2/2014 (3010/2014) al Curții de Apel București – Secția a II-a penală, și constată că soluția legislativă potrivit căreia admisibilitatea în principiu a contestației în anulare se examinează de către instanță „fără citarea părților” este neconstituțională.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Curții de Apel București – Secția a II-a penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 iulie 2015.